

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΤΡΟ ΒΑΣΤΙ

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ

('Αληθινή 'Ιστορία)

ΠΟ τη στιγμή που ο Μωρίς Βαρέν πρωτογνώρισε σ' ένα καμπαρέ του Παρισιού την όμορφη Ναπολιτάνα, την τσαγινοπούλα Ρόζα Μπέρτι, έννοιωσε την καρδιά του να πλημμυρίζει από αγάπη. Το κονκλιτιστικό προσωπάκι της με τα κατάμαυρα μάτια της, που σαγηνεύαν και μαγνιθίζαν με το πρώτο τους βλέμμα, τ' όδύγλυκο στοματάκι της, που όταν τραγουδούσε κατσονέττες της πατρίδας της, λες και ξεχνούσαν απ' αυτό μιά ολόκληρη μελωδία, όλ' αυτά μαζί, τον είχαν ξετρελλάνει...

Ο Μωρίς Βαρέν, μοναχογιώος ενός πλούσιου κοσμηματοπώλη, τύπου νυχτερινού γλεντζέ του Παρισιού, σκέφτηκε άμεσως να κατακτήσει την όμορφη Ναπολιτάνα. Και δεν άργησε να βάλει σ' ενέργεια την απόφασί του. Μόλις τελείωσε η Ρόζα τα νουμέρά της, την προσκάλεσε και πήγαν σ' ένα γειτονικό σελαρέ. Εκεί άρχισε να της εξομολογείται τον έρωτά του. Της μίλησε για χίλια-κόμδ πράγματα και της υποσχέθηκε άλλα τόσα...

Η Ρόζα τον άκουγε προσεχτικά, κυττάζοντάς τον κατάματα. Τα λόγια του ήσαν τόσο φιλογερά, τόσο πειστικά, που άποφάσισε στο τέλος ν' αποτραβηχτεί όριστικά από το καμπαρέ και να γίνη φιλενάδα του.

Ανύ χρόνια πέρασαν από τότε. Κι' Ξαφνα, μιά μέρα η Παριζιάνικες εφημερίδες ανάγγειλαν την τραγική αυτοκτονία του γέρο-κοσμηματοπώλη Βαρέν. Σε μιά επιστολή που άφησε ο αυτόχειρ, άνάφερε πως αυτοκτονούσε γιατί ή άσπρη ζωή του γιου του είχε οημάξει το μαγαζί του και τον είχε καταστρέψει οικονομικώς.

Η Ρόζα, ύστερ' από το τραγικό αυτό έπεισόδιο, έφυγε από το Παρίσι και Ξαναγύρισε στην πατρίδα της. Κι' ο Μωρίς ήταν άταρηνγοήτος για την ανέλιπτη έγκαταλείψή του...

Ποτέ η Ρόζα δεν είχε Ξαναπαίξει στο θέατρο τόσο ώραία, όσο άπόψε. Ως τη βραδεία αυτή, τη βραδεία της μεγάλης της έπιτυχίας, το κοινόν έλεγε γι' αυτή: «Το ταλέντο της Ρόζας Μπέρτι δεν άζει τίποτε, σαν τα κοσμημάτα της όμως δύσκολα βρσκει κανείς όμοια σ' όλη τη Νάπολι και ίδίως σαν το περίφημο περιδέραιο από μαργαριτάρια που κοστίζει πάνω από ένα εκατομμύριο φράγκα!»

Από την πρώτη πράξι του δράματος που παίζονταν από το βράδυ, η Ρόζα άποκαλιπτόταν, χωρίς να το περιμένη κανείς, μεγάλη ήθοποιός. Έιχε καταγοητευσει τους θεατές. Κι' αυτό συνέβη ίδίως από τη στιγμή που μπήκε στη σκηνή ο ήθοποιός, που θύπαιξε μαζί της το φινάλε της τρίτης πράξεως. Και όμως δεν είχε τίποτε το Ξεφρενικό, το φινάλε του έργου:

Επρόκειτο περί ενός συζύγου, ο οποίος είχε καταστραφεί από τη σπατάλη της γυναίκας του, ή όποια, άν και ήταν αίτια της δυστυχίας του. Τόν άπειλούσε να τον έγκαταλείψη και να φύγη μακριά του. Ένα άπότομο κήμα όργης πλμμιούριζε τότε την καρδιά του συζύγου, ή έπιτίθετο γιά να την πνίξει. Μετανοούσε όμως άμέσως, οχιζόταν και στήθια της και με δάκρυα στά μάτια την έκεττε να τον άρξωσθί.

Αυτό ήταν όλο. Γιά να συγκινησθί όμως και γιά συγκινησθί κανείς μιά όλλα όλόκληρη με την τεταμένη αυτή σκηνή, έπρεπε νάσαι μεγάλος ήθοποιός... Και τέτοια δείχνιχε η Ρόζα Μπέρτι. Έιχε άποφάσει πειά το πλαστό ύφος της, την άδυσίτητα, την ηυχρότητα της...

ήταν πειά ξύλινη και δεν καμάρωνε γιά το περιδέραιό της, σαν παραφροσασμένη γαλοπούλα. Μόλις άντίκρινσε μάλιστα τον ήθοποιό που νποδύονταν τόν ρόλο του συζύγου της, να μπαίνει στη σκηνή και να την πληρώζει με μάτια που έλαμπαν από αγανάκτησι και χείλη άφρισμένα από τη λύσσα, ύποχώρησε κατατρομαγμένη, κάνοντας μιά άπελπιστική χειρονομία που έσημαινε: «Έλεος!... Μή με πειράξεις, μη μου κώμεις κακό!...». Κι' όταν ο άντρας της την άποσε και της έσφιγγε τον λαμό, με μανία, με λύσσα, ή φροσιγνομιά της άλλοώθηρε και το βλέμμα της εξέφραζε πόνο κ' άλλοφροσύνη. Ήταν ύπεροχη τη στιγμή αυτή, άφραστη...

Οι θεαταί είχαν συγκινηθεί βαθεία. Παρακολουθούσαν τη σκηνή με άγωνία, κρατώντας την άναπνή τους. Κι' όταν η Ρόζα, έξακολουθώντας το ύπεροχο παίξιμό της, άφησε το κεφάλι της γιά γειρή προς τα πίσω και Ξαπλώθηκε άργά στο δάπεδο, το κοινόν Ξέσπασε σε παταγώδη χειροφροσημάτα.

Ήταν τόση ή έπιτυχία των δύο ήθοποιών, ώστε κανείς δεν άπόησε γιατί είχαν άλλάξει το φινάλε του έργου. Άντι όηλαδή ο συζυγος να πέσι στα πόδια της γυναίκας του και να της Ξητήσει συγνώμη, την είχε άρπάξει από τον λαμό και την είχε Ξαπλώσει καταγής άναίσθητη. Ύστερα, σπρώχνοντάς την με το πόδι του, όρθώθηκε έξαφρομώως, την κύτταξε με βλέμμα σκληρό και Ξοροφό που έκανε προς στιγμήν όλους τους θεαταί ν' αργήσουν και βγήκε άργά από τη σκηνή, με το κεφάλι γυρισμένο προς το ύψμα του...

Δεύτερος γειμαρρος χειροφροσημάτων χωρέθηκε την έξοδο του ήθοποιού, που είχε παίξει τόσο θαυμάσια τόν ρόλο του, όσο και η Ρόζα, ή όποια έξακολουθούσε ώστόσο να παραμένη άκίνητη, Ξαπλωμένη στο δάπεδο. Οι θεαταί το προσέξαν αυτό κ' άνησύχσαν. Ξαναχειροφρόησαν, μιά η Ρόζα δεν άσπεσε απ' τη θέσι της.

Τότε πειά κατελήφθησαν από μιά άόριστη άνησυχία, που πολύ γρήγορα μετεβλήθη σε τρόμο και κατόπιν σε πανικό. Τα βλέμματά τους έπεσαν με άγωνία στο Ξαπλωμένο άκίνητο όσμα της θεατρίνας. Τι είχε συμβεί λοιπόν;

Έξαφνα ώθησαν από τις κοινές μερικοί ήθοποιοί κ' έφρεξαν ταραγμένο κοντά στη Ρόζα Μπέρτι. Ή αιτία έπρεσ άπότομα, μέσα σε μιά τρομερή άναστάτωση.

—Μα τί συνέβη λοιπόν; Γιατί διεκόπη ή παράσταση;», ρωτούσαν όλοι μ' άγωνία.

Πολλοί από τους θεαταί ώθησαν, τέλος, στα παρασκήνια. Και σε λίγο το φριχτό νέο κυκλοφορούσε στην άβουσα του θεάτρου, άπίστευτο, τρομακτικό:

«Έιχαν δολοφονήσει τη Ρόζα και της είχαν κλέψει το πολύτιμο περιδέραιο, μπροστά στα μάτια τόνσιν όκομου!».

Η λεπτομέρεια του έγκλήματος δεν άργησαν να διαδοθώσιν στη Νεάπολι.

Ο δολοφόνος είχε παρουσιασθεί την επόμενη μέρα άκίνητος, κατατρονής και είχε Ξηρήσει δουλειά. Κι' ο θεατρικός του άνέθεσε να πρξίη στη βραδινή παράσταση κάποιου βωδο πρόσωπο.

Έτσι τούπωσε κρυφά στα καμαρίνι του ήθοποιού που θά ύποδύονταν τόν ρόλο του συζύγου, τόν νάγκωσο με χλωροφόδιο, φροσιγνομιά ο άποφροσημασμένος...

Η Ρόζα, από την τρομάρα που έδειξε μόλις τον άντίκρινσε, φάσθηκε πως τον άναγνώρισε. Παρός ήταν όμως, ή άρχές κατέβηκαν γιάσε προσέλαβή γιά νά τον άνακατήσουν και να τόν συλλάβουν. Μοχλάτάντι, κανείς δεν έβλεπε ποτέ πώς ήταν ο δολοφόνος της Ρόζας Μπέρτι, καθώς την έβδραζονταν επί σκηνής και κατόπιν σάβην στα αυτιά του κανείς δεν ήσεβεν την κερδομενιή της...

Η Ρόζα Μπέρτι, η οποία δεν ήθελε να άποφροσημασθί, πρξει άποφροσημασθί, τόν γυπό του αυτοχειριασθέντος κοσμηματοπώλη Βαρέν...

Η Ρόζα τον άκουγε προσεχτικά, κυττάζοντάς τον κατάματα.

PIETRO BASTI

ΣΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η καρδιά μουζει με μερικά φράσι που δεν παύωσθιν το βάλσά μου γιά τις πληγές των άναρπάτων, παρός άποφύ τα πληγώσιν το Ξεκούσθί! Ύψμα κερδομενιή συστμμορξιστική ζωής (Σατωζαριέλ). Πτόσο έντερότιμο άπό άνεμισθία που δέν έπαύθεται να ήσεβεν ή άποφροσημασθί...